

51.

Éggy szép kislány férhöl akart menni. Elmént a malomba megnézni, hogy a liszt kész lött-é már a gyürüzőre. Azt mongya a mónárnak : — Jónapot aggyonisten, Pista bátyám !

— Aggyonisten, de kevé vagy ! Talán bizony férhő menté ? ! — Aszongya : — De abbu nem léssz sëmmi még mátkalikat sè furattá ! És aki a mátkalikat előre még nem furati, férhő nem mëhet.

Hát akkor spëkulát ëty kicsit, gondókodott, hogy hát ki tunná azt mëkfúrni. Aszongya : — Hát Pista bátyám, maga mëg tunná-ë fúrni ?

— Hogyha a szërszámomat jó fölálithatnám, akkor talán mëkpróbánám.

A malom kis-szobába vót ëgy ágy, a tetire dopta a kislányt. Mátkalikat mëkfúrta.

Akkor a lány azt monta : — Tuggya mit, Pista bátya, furgya mëg mëgéccër, hogy biztosan jó lögyön.

Akkor mikor mëgéccër mëkfúrta, azt monta : — Na most elmëhece férhő.

Akkor elmënt haza, pirongatta, szitta a zédösannyát, aki nem tanította be a lányát. — Ha a Pista bátyám nem lét vóna, férhő sè mëhettem vóna ! Ijen anya, ki a lányával nem gondol !

— Mi csinýatá tē vajon ? Nëm izétted-ë mëg magadat ? — Ejnye — káromkodott egyyët az anya, a lányt ütötte, akkor mënt a vőlegénye :

— Mi csináll, édösanyám ? Én ezt nëm engedöm ! Én ezt elvëtem, ez az enyöm !

Ekkor az asszony a botot létette, csönd lét. Kisvartatva szót a vőlegény : -- Édösanyám, mit vëthetött ekkorát, hogy ennyire mëkharagudott rájja ?

— Látod, édös fiam, a születésnaptyára kapott poharát még idáig mindig megőriztem, mast máma összetőretté.

— Á, édösanyám, nem bajj az, ott egye még a fene azt a poharat, majd vöszünk helötte egy másikat.

Pap Tamás Katalin.

52.

Hol volt, hol nem volt a nagy óp . . . ráncos tengörön, még a korpakazalokon is túl. (Nohát ebbe nem lössz se p . . cs, se p . . . a). volt éccer egy kiráj. Mindig nagyon szomoru vót. Több évek után gyerökeik nem születtek. Töppszörönként a vadászatba töltötte idejit, hetekig az erdökbe vándorút. Éccer mikor megehözött, gondúkodott, hogy jó lenné inni is, de hol ? — mer víz nem vót. Hát ott a közelibé talát ety fórás-kutat. Ahogyan belenezött, látott ety szép arany poharát. Gyorsan beleugrott érte. A pohár megengette magát fogni, de kicsuszott a kezibü a kutnak a másik felire. A királl utánna mönt, ott megenn mēkfokta, megenn átalcsuszott a pohár a fórászviznek a másik felire. Akkor aszmongya neki: — Vigyēn el a zördög ! Ittam én má arany pohár nekü máskor is, iszok mast is !

Behajút a fórásba, amikor ivott, aluru mēkfokták a szakállát. Erősködött, de főkēni nem tudott. Akkor ottan csak föl akart kōni, de nem tudott. Utóbb akkor mēkszólamlodott: — Mi a zisten csudájja vagy, ereszd el a szakállomat !

Aluru azt hallotta a szót: — Én vagyok Araszos Tóbiás, a földalatti bírodalom királl, de addig a szakállodat el nem eresztöm, még azt, ami a házodná van a tuttodon kívül, azt neköm még nem ígēröd, és oda nem adod.